ఆంధ్రప్రభ సచిత్ర వారపత్రిక (12.1.2002)

వర్షం కురిసిన రాత్రి

బస్సు ఆగేసరికి సన్నగా వాన ప్రారంభమయింది. "ప్రకాశరావు పాలెం వచ్చింది సార్!" అన్నాడు కండక్టరు.

వాళ్ళు దిగకుండానే ఇద్దరు ముగ్గురు బస్సు ఎక్కారు. ఇంత రాత్రివేళ కూడా ఇక్కడ సందడిగా ఉంది. అయితే మరిక భయంలేదు... అనుకుంటూ సూటుకేసు తీసుకొని దిగాడు రమేష్. పిల్లవాడ్ని తీసుకుని బిక్కుబిక్కుమంటూ క్రిందికి దిగింది మంజుల.

బస్సు కదిలి వెళ్ళిపోయింది.

అక్కడక్కడా చిన్న చిన్న దీపాలు. ఆ చీకట్లో మినుకుమినుకుంటున్నాయి. వాన చినుకుల మధ్య వాళ్ళలాగే అవి కూడా భయంభయంగా కదలాడుతున్నాయి.

"ఈ ఊళ్ళో కరెంటు లేదు కాబోలు!" తనలో తను అనుకున్నట్టు అన్నాడు రమేష్.

బాబుకి చీర చెంగుకప్పుతూ "పిల్లాడు తడిసిపోతున్నాడు. రిక్షా లేవయినా ఉన్నాయేమో చూడండి" అంది మంజుల తొందరపెడుతూ.

కళ్ళు చికిలించి చూశాడతను. ఎక్కడా రిక్షాలు కనిపించలేదు. గబగబ రోడ్డు పక్కగా ఉన్న ఇంటివైపు అడుగులు వేశాడతను.

ఆ ఇంటి గుమ్మంలో నిలబడి వున్నాడు ఓ ఆసామీ. "ఎవరు బాబూ? ఏడికెళ్ళాలి?" అని అడిగాడు.

"ఇక్కడ రిక్షాలు దొరకవాండీ?" అని అడిగాడు రమేష్.

"ఈ వోనలో బేరాలుండవు కదండీ! ఇళ్ళకెళ్ళిపోయుంటారు. అసలెక్కడికెళ్ళాలి తమరు?"

"ట్రావలెర్సు బంగళాకి. ఈ రాత్రికక్కడే ఉందామని?"

అప్పటికి మంజుల ఆ ఇంటి దగ్గరికి వచ్చింది చంటివాడి నెత్తుకొని. "వానలో తడిసి పోతున్నారు" అంటూ గబుక్కున లోపలికి వెళ్ళి గొడుగు తీసుకువచ్చాడు. ఆమెకు గొడుగు పట్టి "లోపలికి రండమ్మా!" అన్నాడు. ఏభయ్యేళ్ళుంటాయేమో! పంచకట్టు. నలిగిన బనీను. అతను సగం తడుస్తూ ఆమెకురక్షణ కలిపిస్తున్నాడు.

ఆమె మంత్రముగ్ధలా ఆ ఇంట్లో కడుగుపెట్టింది.

"తమరు కూడా లోపలికి రండి బాబూ!"

అప్రయత్నంగా లోపలికి వచ్చి బట్టల మీద ఉన్న వాన చినుకుల్ని దులుపుకున్నాడు రమేష్.

"ఇంత రేత్రికాడ ఇలాంటి సోటుకెలా వొచ్చారు బాబూ!" ఆ సామీ గొంతులో ఆశ్చర్యం కన్నా మందలింపు కొట్టవచ్చింది.

"దార్లో కారు పాడయింది. బస్సువాడు ట్రావలెర్సు బంగళా ఉందన్నాడిక్కడ. ఎలా వెళ్ళాలో చెప్పండి"

"ఆ మధ్య తుపానులో పాడైపోయింది బాబూ! అడ ఎవరూ ఉంటం లేదు. ఈ వోనలు తగ్గింతొరాత రిపేరు సేపిత్తారంట. ఆడకెల్లి నాబం లేదు."

"ఓగాడ్! ఇప్పుడెలాగ?" అన్నాడు రమేష్ భార్యవైపు తిరిగి.

మంజులకి కన్నీళ్ళొక్కడే తక్కువ. కాసేపటికి క్రిందపడిపోయే బొమ్మలా వణికిపోయింది.

"ఈ ఊళ్ళో తెల్సినోళ్ళు ఎవరేనా ఉన్నారా బాబూ?"

"లేరు" అన్నాడు రమేష్ తల అడ్డంగా తిప్పుతూ.

"ఇంత రాత్రేల చంటి బిడ్డ తల్లి నెట్టుకొని వొర్సంలో ఏడికిపోతారు? ఈడనే ఉండి పొమ్మను" వంటింటి గుమ్మంలో నిలబడి అంది ఆ ఆసామీ భార్య! కిర్సనాయిలు దీపం

వెలుగు చిక్కగా లేకపోయినా ఆమెస్వచ్ఛమైన మనస్సు మాత్రం ఆమెమాటల్లో వెలిగింది!

"అవునే! నాకు తట్నేలేదు. మట్టి బుర్ర" అని తన్ను తాను తిట్టుకొని "మన్నించండి బాబూ! మాది సిన్నిల్లు. తమ కభ్యంతరం నేపోతే ఈ రేత్రి కీడ్నే ఉండిపొండి" తన భార్యంటే గౌరవమే కాదు. తానూ అంత మంచి మనస్సున్న మనిషినని చెప్పకనే చెప్పాడు.

ఆ పరిసరాలు పరికించి చూశాడు రమేష్. తాటాకు పాక. ఒక్కటే సుగుణం. లోపల వర్షం లేదు. లోలోపల వంటిల్లు కాబోలు. వంట జరుగుతున్నట్టు పొయ్యిలోని మంటల వెలుగులు సగం తెరిచిన వంటింటి తలుపు మీద కదలాడుతున్నాయి. ముందు గది కొంచెం విశాలంగా ఉంది. కాని, అక్కడో నులక మంచం, ట్రంకు పెట్టె, కర్ర దిమ్మ... తాడు మీద వేలాడే పాత బట్టలు తప్ప మరేవీ లేవు.

రమేష్ మెదడు మొద్దుబారినట్టయిపోయింది. ఈ రోజు ఏదీ తను అనుకున్నట్టుగా జరగటం లేదు. రోడ్డు మీదికిపోయి బస్సుకోసమో కారు కోసమో నిరీక్షించవలసిందేనా?

అంతకంతకీ వర్షం పెరిగిపోతోంది. ఏదో వొక నిర్ణయం తీసుకోవాలి. టైం పరుగెడు తూంది. మరీ రాత్రయితే ఏం చేయటానికీ వీలుండదు. అప్పుడింకా ఇబ్బంది. "ఏం చేద్దాం మంజూ?"

ఆమె ఏదో సలహా ఇస్తుందని కాదు. నిస్సహాయంగా అన్నమాటలు. ఆమెపరిస్థితి మరీ అయోమయంగా ఉంది. ఈదురు గాలిలో రెపరెపలాడే చిటారు కొమ్మలా ఉంది. లోలోపలి భయమో తడిసిన చీర తెచ్చిన వణుకో ఆమె గజగజలాడుతోంది.

"ఐ థింక్! దేరీజ్ నో ఆల్టర్‌నేటివ్ ఎక్సెప్ట్ టుస్టే హియర్!"

అతనితో ఏమీ అనలేక "మా మూలంగా మీకిబ్బంది అవుతుందేమో!" అంది మంజుల.

'అయ్యో! ఎంత మాట తల్లే! ఓ రాత్రి కేమయి పోద్దని" అంది ఆ ఇంటి ఇల్లాలు.

"ఇక్కడ వేన్నీళ్ళు కాని పాలు కాని దొరుకుతాయా?" అని అడిగాడు రమేష్.

"తమరు గాబరా పడమోకండి. బాబుకి పాలు దొరుకుతయ్యి. తమకి పెరుగూ దొరుకుద్ది. ముందా తడి బట్టలు ఇడిసేసి పొడి బట్టలు కట్టుకోండి" అన్నాడతను.

రమేష్ మనస్సు కొంచం కుదుటపడింది. "తెల్లారేసరికి నేను కార్ని బాగుచేయించి తెచ్చుకోవాలి. అంతవరకు మీరు మా ఆవిడ్నీ పిల్లాడ్నీ చూసుకుంటే చాలు"

"ఎంత మాట బాబూ! తమరింతగా చెప్పాలా? నిశ్చింతగా ఎల్లిరండి... ముందు ఓ ముద్ద తినెల్లండి" అంది ఆ ఇల్లాలు.

మనస్ఫూర్తిగా అంటున్న మాటలు. తేనె సోనలయి కురిశాయి. పట్నంవాళ్ళు గొప్పింటి వాళ్ళు అప్రతిభులయిపోయారు!

"అదేం వద్దు. తొందరగా వెళ్ళాలి. పొద్దుపోతే లారీలు కూడా దొరకవు" రమేష్ మాటలింకా పూర్తికాలేదు. ఇంతలో అటునుంచి ఏదో లారీ వస్తున్న చప్పుడు వినిపించింది."

"వస్తా... మంజూ! తెల్లవారక ముందే వచ్చేస్తా! రిలాక్స్!"

"అయ్యో! బాబుగారు తడిసిపోతున్నారు" అని గొడుగు తీసుకొని అతని వెనుకనే పరిగెత్తాడు ఆ ఆసామీ.

లారీ వచ్చిన సవ్వడి. రమేష్ గొంతు. వాళ్లొప్పుకున్నట్టున్నారు. లారీ కదలి వెళ్ళిపోయిన చప్పుడు.

ఆ ఆసామీ వెనక్కి వచ్చాడు.

"బాబుగారెల్లిపోనారు." తనచేతిలోని గొడుగు రమేష్‌కి ఇచ్చేశాడని అతని తడిబట్టలే చెపుతున్నాయి.

మంజుల మూగదానిలాగయిపోయింది. ఈరోజు అంతా చిత్ర విచిత్రంగా ఉంది. రెండు గంటల క్రితం కారులో గాలిలో తేలిపోయిన ఊహలకి... ఇప్పటి పరిస్థితికి ఎక్కడా సంబంధం లేదు. అంతా వింతగా ఉంది. కొత్తకొత్త అనుభవాలు.. అనుకోని మలుపులు.

"బాబునిటిచ్చి చీర మార్చుకోండమ్మా!" అంది ఆ ఇల్లాలు.

చంటివాడ్ని ఆమె కందించింది మంజుల. తన హేండ్‌బేగ్ తీసి దేనికోసమో వెతికింది.

కావల్సింది కనిపించలేదు.

"ఏంటమ్మా! ఏటి ఎత్కుతున్నారు?"

"తాళం చెవులు. ఆయన సాయంత్రం పెట్టె తీసినప్పుడు జేబులో పెట్టుకున్నట్టున్నారు" అంది ఉస్సురుమంటూ.

"పోనీ లెండమ్మా!" అని తన ట్రంకు పెట్టె తీసి అందులోంచి కొన్ని బట్టలు వొత్తిగించి చక్కగా మడత పెట్టిన చీర తీసి "కట్టకోండమ్మా. తడిసీరలో ఉంటే జలుబు సేద్ది. సంటి బిడ్డ తల్లిని కూడాను. పొడిసీర కట్టుకోండి. సుబ్రంగా ఉతికారేసిన సీర. ఎప్పుడో బయటికెళ్ళినప్పుడు కట్టుకుంటా" అని నిర్మలంగా నవ్వింది ఆమె.

మంజుల సిగ్గుపడింది. "అబ్బే! ఎందుకు? మరి కాసేపటికి అదే ఆరిపోతుంది." అంది కంగారుగా నవ్వి.

తనకున్న మంచి చీరొక్కటీ అతిథి దేవతకి ఇచ్చేస్తోంది. ఆమె దెంత గొప్ప మనసు! కన్నార్పకుండా చూస్తూండిపోయింది మంజుల.

"ఏంటమ్మా అట్టా సూత్తున్నారు? ఈ పేదింటి మడిసి ఇచ్చిన సీరెలా కట్టుకోనా అని అనుకుంటున్నారా?"

అన్నీ ఉన్న శ్రీమంతురాలు తను. కాని ఏం ప్రయోజనం? పది చీరలున్న సూటుకేసు ఎందుకూ పనికిరాకుండా ఎదురుగా కూర్చుంది. ఆ పల్లెటూరి మనిషి తనకు పొడి బట్ట ఇస్తే గాని గతిలేకపోయింది.

ఆమె మనస్సు నొప్పించానే అని కించపడింది మంజుల. "లేదమ్మా! అదేం లేదు." అని చటుక్కున తీసుకుంది.

ఆమె ఎంతో సంబరపడిపోయింది. "అట్టా వంటింట్లో మరుగుంది"

మంజుల చీర మార్చుకొని బయటకు వచ్చేసరికి నులకమంచం మీద బొంతవేసి పక్కవేసి చంటాడికిఏవో పాత బట్టలు వెచ్చగా కప్పింది ఆమె.

ఇంతలో తను కూడా తడి పంచె విడిచేసి, పొడి పంచె కట్టుకు వచ్చాడతను. ఎంత దాచుకన్నా రెండు మూడు చిరుగులు కనిపిస్తూనే ఉన్నాయి. మరో బనీను లేదు కాబోలు తువ్వాలు కప్పుకున్నాడు. అతని దీనపరిస్థితి చూసేసరికి మంజుల మనస్సు బరువెక్కింది.

"ఇంద. ఈ గుడ్డతో తల తుడుచుకో తల్లే!" అని ఆమె తెచ్చిచ్చింది.

మంత్రముగ్ధలా దాన్ని అందుకుంది. ఆమెకూర్చోమంది. మాటలురాని బొమ్మే అయి కూర్చుంది.

ఇంతలో పిల్లవాడు లేచి రాగం మొదలుపెట్టాడు.

"ఆకలేస్తోంది పసికూనకు. పాలు ఎచ్చపెట్టి తెత్తానమ్మా!" అని నవ్వి "ఏమయ్యోవ్! అట్టా కూకున్నావేటి? రంగమ్మత్తింటి కెళ్ళి కొత్త పెరుగు, ఆవకాయ తీసుకురామరి!" అని అర్థవంతంగా మొగుడ్ని మందలించి వంటింట్లోకి వెళ్ళిపోయింది ఆమె.

పాపం. తన కోసం వాళ్ళెంత ఇబ్బంది పడుతున్నారో! వద్దు వద్దని ఆపుదామనుకుంది. అంతలోనే గోనెపట్టా గొడుగులా తలకి కప్పుకొని వర్షంలోకి వెళ్ళిపోయాడతను. తనకున్న గొడుగు ఎవరికో ఇచ్చేసి తను గోనెగుడ్డ కప్పుకుపోతున్నాడు. దారిద్ర్యం ఉన్న వాళ్ళల్లో కూడా ఎంత గొప్ప దానగుణం!

మంజులకి అంతా వింతగా ఉంది. ఎవరికెవరు? తనెక్కడికి వచ్చింది? తెలియని చోట కోరని ఆతిథ్యం! దీని విలువ కట్టటం తన తరమా? పిల్లవాడ్ని ఊరుకోపెట్టాలని కూడా తోచక చిత్తరువులా కూర్చుండిపోయింది!

ఇంతలో ఆమెపాలు వెచ్చబెట్టి తెచ్చింది. తనే బాటిల్లో పోసి చంటాడిని ఒళ్ళోకి తీసుకుని పట్టించసాగింది.

"మీ ఆయన పేరేంటమ్మా?" మంజుల అనుకోకుండా అడిగింది.

ఆమె సిగ్గుగా నవ్వింది. "మా వోల్లలోపెనిమిది పేరు సెప్పం తల్లే!"

"కావాల్నంటే నా పేరు సెపుతా. నన్నంతా సత్తెమ్మంటారు" అని సత్యకాలపు దాని లాగనే నిర్మలంగా నవ్వింది. అతనేం చేస్తుంటాడని అడుగుదామనుకుంది మంజుల. తానే ముందయి రమేష్ ఏం చేస్తుంటాడని అడిగింది సత్తెమ్మ. మంజుల చెప్పింది. మామూలప్పు డయితే మరెవరయినా అడిగితే తన భర్త ఉద్యోగం గురించి ఎంతో గర్వంగా చెప్పుకొని ఉండేది. కాని, ఆ పరిస్థితిలో... తన గురించి ఏమీ గొప్పగా చెప్పుకోవటానికి ఆమెకు మన స్కరించలేదు.

వాళ్ళ ఆదరణ ముందు తమ అంతస్తులన్నీ అర్థహీనాలనిపించాయి.

"అతని సంపాదన ఎంతుంటుంది?" అని సత్తెమ్మ అడిగింది. తనకు తెల్సినా చెప్పాలని పించలేదు. "ఏమో! నాకు తెలియదు" అని నవ్వేసింది.

"అవున్లెండి. తెలియాలేంటి! అడిగిందల్లా తెచ్చిచ్చే మొగుడుంటేసాన."

స్వచ్ఛమైన మనసే కాదు.సహజమైన పరిహాసం. ఆమె మాటలకు మంజుల మనస్సు పూలవిల్లులా విచ్చుకుంది.

'మీకు పిల్లల్లేరా?" అని అడుగుదామని నోటి చివరిదాకా వచ్చింది. నిజంగా పిల్లలు లేకపోతే...ఆ ప్రశ్నకి ఆమె బాధ పడుతుంది. అందుకనే "మీరు కాక ఇంట్లో ఇంకెవరుంటారు?' అని అర్థోక్తిగా అడిగింది.

ఆమె ముఖంలో కళ తప్పింది. "ఇద్దరి మేనమ్మా!"

"పిల్లలు లేరు కాబోలు. పాపం" అని మంజుల జాలి పడింది.

"మాకు ఒక్కడే కొడుకు. పన్నెండేళ్ళవాడు. రెండేళ్ళప్పుడు ఇదే రోజుల్లో ఇసజ్జొరం వొచ్చి సచ్చిపోయేడు" అంది సత్తెమ్మ గద్గద స్వరంతో.

"అయ్యో పాపం!" ఒక్క కొడుకూ పోవటం. ఎంత బాధ! ఆమెనెలా ఓదార్చాలో మంజులకి తెలియలేదు.

"మామూలు జొరమే అనుకున్నామమ్మా! ఎన్నాళ్ళకీ తగ్గకపోతే దరమాసుపత్రిలో సూపిద్దారని పట్నం తీస్కుపోయాడు వాడయ్య. ఇట్టాగే ఆ యేల తెగ వొర్సం. బస్సు దిగేతలికి అర్ధరేత్రయిపోయిందంట. దరమాసుపత్రికి దారి చెప్పేవోల్లు లేకపోయారు. రేత్రి కేడేనా తలదాసుకుని పొద్దున ఆసుపత్రికి ఎల్దామనుకున్నాడంట. ఆ రేత్రి ఆ ఇంటి పంచనుంటే పిల్లాడి పేణాలు పోయేవి కావమ్మా!" అని గ్రుడ్ల నీళ్ళు కుక్కుకుంది సత్తెమ్మ.

మంజుల మనస్సు వికలమైపోయింది. 'ఏమయింది?' అంది ఆత్రుతగా.

"ఆ ఇంటి గలోరు అప్పుడే వచ్చినారంట. ఎవరో దొంగలనుకుని కేకలేశారంట. పిల్లోడికి జొరంబాబూ దొంగలం కాదని కాల్లా వేళ్ళాపడ్డాడంట. కాని, ఆ ఇల్లు గలోరు ఈయన మాటలు ఇనిపించుకోలేదు. పోలీసుల్ని పిలిపిత్తామన్నారంట. ఈయన బేజారెత్తి పోయి పిల్లాడ్ని తీస్కొని వొర్సంలో పడిపోయేడు. ఏడనో పంచ దొరికేతలికి తడిసి ముద్దయి పోయేరు. తెల్లారి దరమాసుపత్రికెళ్ళేసరికి పిల్లాడికి జొరం ముదిరి పోయింది. ఆ సాయంకాలానికి ఆడికి కాలం సెల్లిపోయిందమ్మా!" అని బావురుమంది సత్తెమ్మ.

ఎంత ఘోరం జరిగిపోయింది! మంజులకి మతిపోయినట్టయింది. సెత్తమ్మని ఎలా ఓదార్చాలో తెలియలేదామెకు. మ్రాన్పడిపోయింది.

ఇంతలో అతను తిరిగి వచ్చాడు. "ఇదిగోనే అన్నీ తెచ్చా. అమ్మాయిగారికి అన్నం పెట్టు." అప్పుడుకాని భార్య వంక చూడలేదను. "ఏందే? ఏమయింది? ఎందుకేడుతున్నవ్?" అన్నాడు కంగారు పడుతూ.

"ఏం లేదు? పిల్లోడు గుర్తొచ్చి.." అంది సత్తెమ్మ కళ్లొత్తుకుంటూ.

"ఏం సేత్తాం?పేప్తం లేదు." అతనికదెంత హృదయశల్యమో బొంగురు పోయిన అతని గొంతు చెపుతూనే ఉంది. "ఇదొట్టి పిచ్చి దమ్మాయి గోరు! పట్నం తీస్కుపోకపోతే పిల్లోడు

పోయేవాడు కాదంటుంది. వొర్సంలో తడిసిపోయేడు కనక సచ్చిపోయేడంటుంది. ఆడికా యుస్సు లేదు. అంతే! ఏం సేత్తాం?"

మంజులకి కళ్ళు చీకట్లు కమ్మాయి. మరి కాసేపట్లో కూర్చున్నది కూర్చున్నట్టే పడిపోతాననుకుంది. గబుక్కున నులకమంచం మీదకి వాలిపోయి కళ్ళు మూసుకుంది.

"ఏంటమ్మా? ఏటయింది?" అన్నాడతను ఆత్రుతగా.

"అయ్యో! అయ్యో! నా సోది సెప్పి బాదిపెట్టినా. తప్పయింది తల్లే!" అంది సత్తెమ్మ ఎంతో నొచ్చుకుంటూ.

మంజులకి గట్టిగా ఏడవాలని వుంది. కాని, దురదృష్టం. అపరిచితమైన చోటు. ఎలాగో గొంతుపెగల్చుకొని" అందుక్కాదు" అని మాత్రం అనగలిగింది.

"అమ్మాయిగారెప్పుడు తిన్నారో ఏమో.... తొందరగా వొణ్ణం పెట్టవే!"

చంటివాడిని మంజుల పక్కన పడుకోపెట్టి వంటింట్లోకి పరిగెత్తింది సత్తెమ్మ. ఉన్నవన్నీ అమర్చి తెచ్చి "లెండమ్మా! నాలుగుమెతుకులు తింటేకొంచెం సత్తువగా ఉంటది" అంది.

మంజుల కళ్ళల్లో నీళ్ళు. నోరు తెరిస్తే ఏడుపు ముంచుకు వచ్చేలా ఉంది.

"వద్దమ్మా! నా కాకలిగా లేదు."

"ఆకలి లేపోటం ఏంటమ్మా! ఇంత రేత్రయింది. నాలుగు ముద్దలు తింటే కొంచెం కునుకడుద్ది. తెల్లారేసరికి అయ్యగొరచ్చేత్తారు. తమరింటికి ఎల్లిపోవచ్చు. లేండమ్మా! లేచి తినండి మరి!" అతని ప్రోత్సాహంలో ఎంత అభిమానం!

ఇక కాదనే శక్తి లేక లేచి కూర్చుంది. అన్నం, ఆవకాయ, పెరుగు, ఒబ్బిడిగా సర్దింది సత్తెమ్మ. ఇంట్లో వెండికంచంలో పంచభక్ష్య పర్వాన్నాలు తినే తనకు ఈ పూట చిత్రమయిన అన్నం కంచం దొరికింది. ఎంత విలువైన కంచం ఇది! ఆమె వైపు సంచలిత నేత్రాలతోచూసింది మంజుల.

సత్తెమ్మ చిరునవ్వులో చిన్నతనం లేదు. ఒక అతిథికి అన్నం పెట్టగలుగుతున్నాననే ఆనందం ఉంది!

ఏమీ చదువుకోని పల్లెటూరివాళ్ళు. ఎంతో సంస్కారం చూపిస్తున్నారు. ఎన్నో విధాల మన్నన చేస్తున్నారు. కానీ, ఎంతో చదువుకున్న తను, ఒక్క మాట కూడా రానిదయిపోయింది.

"తినండమ్మా!" అని సత్తెమ్మ ప్రోత్సహించింది.

"ఇంకో కంచం తీసుకురామ్మా!"

"ఎందుకమ్మా! ముందు తమరు తినండి. తర్వాత మేము" అంది ఆమె బిడియంగా.

ఆ ఇంట్లో మరో కంచం లేదని మంజుల కర్థమయింది. "ఇంత తినలేనమ్మా!"

"ఎంతుందని!"

లోపల గిన్నెలో అన్నం లేకపోయినా ఇప్పుడు ఆశ్చర్యపోదు మంజుల! ఈ పేదవాళ్ళు పేదవాళ్ళు కారు! అంతఃకరణలో ఐశ్వర్యవంతులు! ఆ పూట తమ కడుపు మాడ్చుకొని

అతిథికి అన్నం పెట్టగల అపూర్వ భాగ్యవంతులు!

"నిజంగా ఇంత తినలేను. కొంచెం తీసెయ్యమ్మా!"

సత్తెమ్మ కంచం పట్టుకుని వెళ్ళి అన్నం తగ్గించి తెచ్చింది.

మంజులకి నిజంగా ఆకలిగా ఉంది. మామూలప్పుడయితే అలా అందుకున్న వెంటనే తినేసి ఉండేది . కాని, మనస్సులో గూడుకట్టిన గుబులేదో ఆమె గొంతుని నొక్కి పట్టుకుంది. ఎవరికీ చెప్పుకోలేని బాధ!

కాని గత్యంతరం లేదు. భర్త వచ్చేవరకు తనకు తప్పనిసరి! ఎలాగో సగం తిన్నాననిపించు కుంది. ఇక వెళ్ళటం లేదు. తిన్నది కడుపులో తిప్పినట్టయింది. గబుక్కున కంచాన్ని క్రింద పెట్టేసి గుమ్మం బయటకు పరిగెత్తి వాంతి చేసేసుకుంది.

ఆ దంపతులు వెలతెలపోయారు.

"ఏంటమ్మా! ఏమయింది?" అంది సత్తెమ్మ కంగారుపడుతూ. గబగబా నీళ్ళ చెంబు తెచ్చిచ్చింది.

"ఏంటే? అన్నం బాగోలేదా?" అన్నాడతను భార్య మీద చిరాకు పడుతూ.

"అయ్యో! ఏడన్నమే వండాను కదయ్యా!"

"లేదండీ! అన్నం బాగానే ఉంది. నాకే బాగా లేదు" అంది మంజుల.

"పాపం, ఏమీ ఇమల్లేదు." అంది సత్తెమ్మ అక్కడ శుభ్రం చేస్తూ.

"నా మూలంగా మీరిన్ని అవస్తలు పడుతున్నారు" ఆపైన వల్లమాలిన దుఃఖంతో మంజులగొంతు పూడిపోయింది.

"లేత్తల్లే! మాకే బాద లేదు. అయ్య మాకప్పగించి ఎల్లేడు. తమరికెట్టా ఉందో అని మా బెంగ. అంతే!"

"ఇప్పుడు నాకే బాధ లేదమ్మా!"

"కాసేపు కళ్ళు మూస్కోని నిద్రో తల్లే!" అన్నాడతను.

వాంతి వెళ్ళాక ఆమె కాందోళన తగ్గినట్టనిపించింది. నీరసించిన శరీరం మీదికి నిద్ర తోసుకు వచ్చింది. మళ్ళీ పిల్లవాడి కదలికలకి కాని ఆమెకు మెలకువ రాలేదు. వాళ్ళెప్పుడు అన్నం తిన్నారో... అసలు తిన్నారో లేదో కూడా ఆమెకు తెలియదు.

లేచి చూసుకుంటే తనకు తన పిల్లవాడికి చలిగాలి తగలకూడదని ఏదో దుప్పటి కప్పి ఉంచటం కనిపించింది. అతను ఓ వారగా చాపమీద ముడిచిపెట్టుకొని పడుకున్నాడు. సత్తెమ్మ వంటింట్లో కటికనేల మీద పడుకన్నట్టుంది. మినుకు మినుకుమనే ఆ కిరసనాయిలు దీపం వెలుగులో ఆ దంపతుల త్యాగధనం తళుక్కు తళుక్కుమని మెరుస్తోంది!

బయట ఇంకా వర్షం పడుతూనే ఉంది. ఆ వర్షంలో తన భర్త ఏం అవస్థలు పడుతున్నాడో అన్న ఆలోచన రావటం లేదామెకు. అంతకన్నా ఆందోళన పెట్టే బాధ ఏదో ఆమెగుండెల్ని పిండుతోంది.

బయట వర్షం లాగే... నిశ్శబ్దంగా ఆమె కళ్ళు వర్షిస్తున్నాయి!

తెలతెలవారుతుండగా రమేష్ వచ్చాడు. అప్పటికి వర్షం తగ్గింది.

"అయ్యగారొచ్చేశారమ్మా!" అంటూ సంబరంగా బయటకు వెళ్ళాడతను.

పైకి లేచి కూర్చుంది మంజుల. చంటి వాడింకా నిద్రపోతూనే ఉన్నాడు. పాప పుణ్యాల తోటి, మంచి చెడుల తోటి,ఎక్కువ తక్కువల తోటి పని లేదు. అదృష్టవంతుడు... గాఢంగా నిట్టూర్చింది ఆమె.

"వొంట్లోఎట్టాగుందమ్మా! పాపం రేత్రల్లా కదులుతూనే ఉన్నారు." అంది సత్తెమ్మ సానుభూతిగా.

రాత్రంతా నిద్ర మానుకొని తనని కనిపెట్టి చూస్తూనే ఉందన్నమాట! అపరాధినిలా తలతిప్పుకొని "లేదు లేదు. బాగానే నిద్రపోయా!" అంది.

ఇంతలో అతనితోపాటు రమేష్ ఇంటిలోపలికి వచ్చాడు. ఇద్దరూ ముఖాముఖాలు చూసుకున్నారు. ఇద్దరి ముఖాలూ వాడిపోయి ఉన్నాయి.

భర్తకి రాత్రల్లా నిద్రలేదు. కారు రిపేరు పనిలో అలసిపోయుంటాడు. అందుకనే అలాగు న్నాడని ఆమె అనుకుంది.

భార్యకి ఆదరణ దొరికిన చోట... హాయిగా నిద్ర పట్టి ఉండాలే! ఎందుకిలా ఉంది? తన గురించి బెంగతో నిద్రపాడుచేసుకుని ఉంటుంది... అని అతను అనుకున్నాడు.

"పాపం, అమ్మాయిగారి వొంట్లో బానోలేదు బాబూ!" అంది సత్తెమ్మ.

"ఏం, ఏమయింది?" అని దగ్గరగా వచ్చాడతను.

అతని ప్రశ్నలకి జవాబులు చెప్పగలిగే పరిస్థితిలోలేదు మంజుల. చటుక్కున పైకి లేచి "ఏం లేదు నాకేం కాలేదు. మనం ఇక వెడదామా!" అంది.

మంజుల ముఖం ఎందుకి ఎర్రగా కందిపోయి ఉందో రమేష్‌కి అర్థం కాలేదు. అతని వైపు ప్రశ్నార్థకంగా చూశాడు.

"అలవాటులేని సోటు.. తమరింట్లో ఉన్నట్టుగా ఉంటదా అయ్యా!"

మంజుల చకితురాలైంది. "అలాగెప్పుడూ అనుకోకండయ్యా! ముక్కూ ముఖం తెలియనవాళ్ళం. మాకు మీరు చూపించిన ఆదరణ ఈ జన్మలో ఎప్పుడూ మర్చిపోలేను." ఇంకా ఎన్నో చెప్పాలనుకుంది. మరెన్నో మాటల్లో కృతజ్ఞత వెల్లడించాలనుకుంది. కానీ, భరించలేకపోతున్న ఆవేదనతో ఆమెకంఠం పూడిపోయింది.

"అవునయ్యా! మీరు చేసిన సాయం చాలా గొప్పది." మనస్ఫూర్తిగానే అన్నాడు రమేష్.

"ఎంత మాటబాబూ!" బిడియంగా నవ్వాడతను.

"రాత్రి తొందర్లో వెళ్ళిపోయా! మీపేరు కూడా అడగలేదు."

"నా పేరు కిట్టయ్యండి. అయినా పేర్లో ఏముంది బాబూ! అవొసరంలో మడిసికి మడిసి సాయం కావల. అంతే!"

మంజుల మనస్సు చివుక్కుమంది. ఆమె కళ్ళు అశ్రుపూరితాలయ్యాయి. వాట్ని ఎవరూ చూడకూడదని పిల్లవాడ్ని లేవనెత్తటానకని మంచం మీదకి వొంగింది మంజుల.

"తమరి సీర" ఆరిపోయిన చీరని చక్కగా మడత పెట్టి తెచ్చింది సత్తెమ్మ.

అంతవరకు ఆమె చీర కట్టుకున్న స్పృహలోనే లేకపోయింది మంజుల. భర్తవైపు చూసి "సూట్‌కేసు కీస్ మీ దగ్గరే ఉండిపోయాయి" అంది.

అప్పుడు కాని ఆమె కట్టుకున్న చీరని పరీక్షగా చూడలేదు రమేష్. ఆ దంపతుల త్యాగగుణం అణువణువునా అతనికి కనిపించింది. ఎలా కృతజ్ఞత చెప్పాలో తెలియలేదు.

"కూర్చోండి బాబూ!" అన్నాడు కిష్టయ్య.

"మేమింక వెడతాం. నాకు కొంచెం తొందరపని వుంది."

"తమరు పొద్దుటేల కాపీ తాగుతారుకందా! నానిప్పుడే నర్సయ్య హోటేలుకెల్లి కాపీ తెత్తా! అందాకా అలా కూర్చోండి"

"వద్దు వద్దు. ఇప్పటికే ఎంతో చేశారు. మీరింకేం శ్రమ పడద్దు."

"ఈ మాత్రం దానికిశ్రమేముంది బాబూ! మాకున్నదేదో పెట్టాం. అంతేగా!"

అంతలో చీర మార్చుకుని వచ్చింది మంజుల. బాటిల్లో పాలు కలిపి తెచ్చింది సత్తెమ్మ.

"బాబు లేత్తే ఉంటాయని" అని నవ్వింది.

భర్త వైపు అర్థోక్తిగా చూసింది మంజుల.

జేబులోంచి పర్సుతీసి చేతికొచ్చిన నోట్లు ఇచ్చాడు రమేష్.

"ఇంద. తీస్కోమ్మా!" అంది మంజుల సత్తెమ్మ దగ్గరికివెళ్ళి.

సత్తెమ్మ తెల్లబోయింది. "ఎందుకమ్మా! ఎందుకిది?"

"మీరుచేసిన సాయానికి బదులు తీరుస్తున్నామనుకోకమ్మా! నా తల్లిలాంటి దానివని." ఇంకెలా చెప్పాలో తెలియలేదు మంజులకి.

"ఏడేనా కూతురి సొమ్ము తల్లి తీసుకుంటదామ్మా?" అని మృదువుగా ఆమెచేతులు తోసేసింది సత్తెమ్మ.

మంజుల కళ్ళు చెమరుస్తున్నాయి. "నా తృప్తి కోసం తీసుకోమ్మా"

"తప్పమ్మా! తమరిలా ఈ కూడదు. నాను పుచ్చుకోకూడదు."

"తమరు గొప్పోళ్ళు. మా ఇంటికి రమ్మన్నావత్తారా అయ్యా! వొచ్చేరు. అదే మాబాగ్యం." అన్నాడు కిష్టయ్య నిండుగా నవ్వుతూ.

దేవతలు కోరకుండానే వరమిస్తారుట! ఆ రాత్రి దేవతలా దిగి వచ్చింది ఆమె. ఆ దర్శన భాగ్యమే చాలు. ఆ సేవకు అనుమతి ఇవ్వటమే మాకు మహద్భాగ్యం అని అతను అనకనే అన్నాడు.

ఎంత గొప్ప సంస్కారం వాళ్ళది! వాళ్ళ ఔన్నత్యం ముందు పట్నవాసం దంపతుల తలలు దించుకుపోయాయి.

సూటుకేసుని కారు దాకా తెచ్చి ఇచ్చాడు కిష్టయ్య.

"మీ గొడుగు నాకెంతో ఉపయోగించింది. లేకపోతే. రాత్రి తడిసిపోయి ఉండేవాడ్ని" అంటూ అతని గొడుగు తిరిగి ఇచ్చేశాడు రమేష్.

"సాన సంతోసం బాబూ!"

సత్తెమ్మతో ఇంకా ఏదో చెప్పాలనుకుంది మంజుల. కాని, నోటమాట రాక వెళ్లొస్తానన్నట్టు తలవూపింది.

"బద్రం తల్లే!" తన చేతులెత్తి దీవించింది సత్తెమ్మ.

మారుతి జెన్ బయలుదేరింది.

ఊరుదాటి కొంతదూరం వచ్చాక"అరే! టౌన్‌కి వస్తే వాళ్ళని మనింటికి రమ్మన వల్సింది. ఛ! నాకు అక్కడ తట్టలేదు..." అంటూ బ్రేకు వేశాడు రమేష్.

"వద్దు. వాళ్ళనెప్పుడూ మనింటికి రమ్మనవద్దు." అని దాదాపు అరచినంత పనిచేసింది మంజుల.

రమేష్ తెల్లబోయాడు. అప్పటివరకు భార్య ముఖాన్ని అతను పరీక్షగా చూడలేదు. మంజుల ముఖం వివర్ణమయి ఉంది. పొంగివస్తున్న దు:ఖాన్ని ఉగ్గపట్టుకుంటున్నట్టు ఆమెకంఠనరాలు ఉబ్బుతున్నాయి.

"ఏంటి మంజూ! ఎందుకిలా ఉన్నావు?"

అంతే! ఆ స్పర్శ కోసం... ఆ ఏకాంతం కోసం... రాత్రంతా ఎదురుచూసింది. దుఃఖం కట్టలా తెంచుకుంది. వరదలా పొంగిపోయింది. భార్యని ఎలా ఓదార్చాలో అర్థం కాలేదు రమేష్‌కి. కారు డోర్ తెరిచి ఆమె ఒళ్ళోంచి చంటివాడ్ని తీసుకొని వెనకసీట్లో పడుకోబెట్టాడు. తాను ముందుకు వచ్చి ఆమెకు దగ్గిరగా జరిగి పొదివి పట్టుకున్నాడు. "ఏం జరిగింది? ఎందుకింతగా ఏడుస్తున్నావు? నిన్ను వదిలి వెళ్ళాననా?"

కాదన్నట్టు తల ఊపింది ఆమె.

"మరి? ఎందుకింతగా బాధపడుతున్నావు? వాళ్ళు..."

"... వాళ్ళనెప్పుడూ మనింటికి పిలవ్వద్దు."

రమేష్‌కి చాలా ఆశ్చర్యంగా ఉంది. వాళ్ళెంతో మంచి వాళ్ళని... వాళ్ళ ఆదరణ ఎప్పటికీ మర్చిపోరాదని అంటూనే... వాళ్ళు తమ ఇంటికి రాకూడదని ఎందుకనుకుంటోంది?

ఎంత ఆలోచించినా అతని కర్థం కాలేదు.

"వాళ్ళు మనింటికి వస్తే... మనం పాపం పండి బద్దలవుతుంది."

అతను చకితుడయ్యాడు. "మనం పాపం చేశామా? ఏమిటి మంజూ? ఏమిటి నువ్వంటున్నది? ఎవరికి?"

"వాళ్ళకేనండీ!" అంది ఆమె ముఖాన్ని చేతులతో కప్పుకుంటూ.

"నువ్వనేదేమీ నాకర్థం కావటం లేదు."

"అవునండీ! నాకూ అర్థం కావడం లేదు. అలాంటి పాపం చేసే పాడుబుద్ధి మనకప్పుడు ఎందుకుపుట్టిందో నాకూ అర్థం కావటం లేదు."

"ప్లీజ్ మంజూ! నాక్కొంచెం అర్థమయ్యేలా చెప్పు"

తల ఎత్తి భర్త వైపు చూసింది. "మీరు కిష్టయ్యని గుర్తు పట్టలేదా?"

"కిష్టయ్యని గుర్తు పట్టటమేమిటి? ఇది వరకెప్పుడేనా చూశామా?"

"అవును. చూడటమే కాదు. సాయం చేయమని కాళ్ళావేళ్లా పడితే కనికరించకుండా వెళ్ళగొట్టాం."

అతని ముఖం ఎర్రనయింది. "ఏమిటి నువ్వంటున్నది?"

"గుర్తుకు తెచ్చుకోండి. రెండేళ్ళ నాటి మాట......"

అప్పటికి తమకింకా పెళ్ళికాలేదు. తామిద్దరూ ప్రేమించుకున్నారు. పెద్దవాళ్ళకా సంగతి తెలియదు. అవకాశం దొరికినప్పుడు తామిద్దరూ ఒంటరిగా కల్సుకుంటూండేవారు. రెస్టారెంట్లు, పార్కులు, సినిమాలు... ఎన్ని చోట్ల తిరిగినా తమకు తృప్తి కలిగేది కాదు. 'ఒక్కసారి' తనివితీరా ఒకరినొకరు కౌగిలించుకోవాలన్న తపనతో పిచ్చివాళ్ళయిపోయారు.

ఎంతకాలంగానో ఎదురు చూసిన రోజు రానే వచ్చింది. అతని ఇంట్లో అంతా ఊరికి వెళ్ళిన రోజు. తన ఫ్రెండింట్లో పుట్టిన రోజు పండగ అని.. రాత్రికక్కడే ఉండిపోతానని తమ ఇంట్లో ఆమె అబద్ధమాడిన రోజు. తామిద్దరూ అతని ఇంట్లో గాఢ పరిష్వంగంలో మధురానుభవాలు చవి చూడాలని ప్లాను వేసుకున్న రోజు!

స్నేహితురాలింట్లోపుట్టినరోజు పండుగ అయిపోయిన తర్వాత ఆమెను తీసుకొని తన కార్లో తన ఇంటికి తీసుకువచ్చాడతను.

విపరీతమైన వర్షం. అర్థరాత్రి. అనుకూలమైనవాతావరణం. తమనెవరూ చూడరని నిర్భయంగా ఆత్రంగా ఇంటికి వచ్చారు. కాని, తీరా ఇంటికి వస్తే పోర్టికోలో ముడిచి పెట్టుకొని పడుకున్న రెండు ఆకారాలు కనిపించాయి.

"వాళ్ళెవరో మన సుఖాల్ని పాడుచేయటానికి వచ్చిన దుర్మార్గులనుకున్నాం. ప్రేమావేశంలో కళ్ళు మూసుకుపోయిన మనలో ఆ రోజున మంచితనం, మానవత్వం అన్నీ మంట కలిసిపోయాయి. పిల్లాడికి జ్వరం బాబూ ఒక్క రాత్రికి ఈ పంచ క్రింద పడుకోనివ్వండి అని ఆ తండ్రి ఏడుస్తుంటే పోలీసుల్ని పిలుస్తామని భయపెట్టి పొమ్మన్నాము. ఆనాడు వర్షం కురిసిన రాత్రివేళ ఏడ్చిన తండ్రి.... ఈ వర్షం కురిసిన రాత్రి మనకు సేవలు చేసిన మంచి మనిషి ఒక్కరేనండీ!" అని బావురుమంది మంజుల.

రమేష్‌కి తలమీద పిడుగులు పడినట్టయింది. "లేదు లేదు. నువ్వెక్కడోపొరపాటుపడ్డావు."

"లేదండీ! అప్పుడు చేసింది మహాపాపం కాని... ఇప్పుడు పడిందిపొరపాటు కాదండీ! పోర్టికోలోని మనుషుల్ని చూసి కంగారుపడి మీరు నన్ను తొందరగా ఇంట్లోకి పొమ్మన్నారు. కాని, కారు లైట్ల వెలుగులో అతన్ని పరీక్షగా చూశాను. మీరతన్ని తిట్టటం విన్నాను. నాకు

కామంతో కళ్ళు మూసుకుపోయాయి. నా కోరిక తీర్చుకొనే తొందరలో ఉన్నానే కాని... ఆ తండ్రి మీతో మొరపెట్టుకున్న వేవీ పట్టించుకోలేదు. మిమ్మల్ని వారించలేదు. ఆ వేళ మనం చేసిన ఘోరం ఎటువంటిదో క్రితంరాత్రి సత్తెమ్మ చెపుతూంటే నాకు ఎక్కడేనా తలబద్దలు కొట్టుకుని చచ్చిపోవాలనిపించిందండీ!"

రమేష్ ముఖంలో కత్తివాటుకి నెత్తురు చుక్కలేదు. "అంటే! అంటే.."

"అవునండీ! ఆ రాత్రి వర్షంలో తడిసిపోయారు కిష్టయ్య, అతని కొడుకూ! హాస్పిటల్లో చేర్పించినా ప్రయోజనం లేకపోయింది. జ్వరం ముదిరి ఆ పిల్లాడు ఆ మర్నాడు చచ్చిపోయాడు."

తన గుండెల నెవరో బాకుతో పొడిచినంత బాధ కలిగిందతనికి.

"... ఆ రాత్రి చీకట్లో మనల్ని చూడలేదు కిష్టయ్య. అతనే మనింటికి వస్తే ఇల్లు గుర్తు పట్టడా? మనల్ని గుర్తు పట్టడా? నా కొడుకు ప్రాణాలు తీసిన పుణ్యాత్ములు మీరేనా అని అతను మన ముఖాల్లోకి చూస్తే? ఆ చూపులకి తట్టుకొనే శక్తి నాకు లేదండీ!"

ఆ తర్వాత మంజుల మాటలు వినలేక తల పట్టుకున్నాడు రమేష్.

రాత్రంతా ఎంతో నరకయాతన అనుభవించింది ఆమె. జరిగింది భర్తతో చెప్పుకున్నాక ఆమెకు మనస్సు తేలికపడింది.

"ఎవరికయితే మనం అపకారం చేశామో వాళ్ళచేతే మనకు ఉపకారం జరిగేలా చేశాడు దేవుడు..." అని తనలో తను అనుకున్నట్టుగా అంది ఆమె.

"అవును మంజూ! నువ్వన్నది నిజం.. ఉపకారం చేసిన వాళ్ళని క్షమించమని అడగడంలో తప్పు లేదు."

అతను ఇప్పుడు కొత్తగా కనిపిస్తున్నాడు. మంజుల కళ్ళు చిత్రంగా మెరిశాయి. "అంటే?"

"మతి మతిలో లేక ఆ వేళ తప్పు చేశాం. అప్పుడు తప్పు చేశామని మనకి తెలియదుకాని, ఇప్పుడు తెల్సు. తెల్సి క్షమాపణ అడక్కపోవడం పాపం."

భర్త ఎంత మంచివాడు! మంజుల మనస్సు పులకించగా, "పదండి" అంది.

కారుని రివర్స్ చేసి ప్రకాశరావు పాలెం వైపు పరిగెత్తించాడు రమేష్.

●